

AMANDA QUICK

ZTRACENÁ
NOC

1

Jsi jenom moje,“ prohlásil upír. „Brzy pochopíš, že budeš mojí nevěstou. Bez ohledu na to, co se mi tu stane, uniknu a přijdu si pro tebe.“

Hlas Marcuse Lancastera byl hluboký, podmanivý a zvučný, jako hlas operního zpěváka nebo toho nejlepšího podvodníka. Slova doprovodil záludným zaševlením neodolatelné energie, jež se chvěla příslibem. *Mohu uspokojit tvé nejhlubší touhy.*

Rachel Blakeová ani na okamžik nepochybovala, že ji doopravdy chce, ale byla si jistá, že to není tím, že by se do ní zamiloval. Lancaster byl jedním z netvorů. Tahle banda není lásky schopná. Spíše měli sklony k posedlosti vlastními tužbami, a tudíž mohli být docela nebezpeční.

„Věděla jsem, že je to ztráta času.“ Rachel popadla zápisník a pero a vstala. Stříbrné přívěsky připnuté na náramku jemně zacinkaly.

„Nemůžeš mi uniknout, má milovaná,“ zahřímal Lancaster. Zvedl dokonale upravenou ruku a dotkl se malé náušnice na svém levém uchu. Drobný šperk byl vyrobený z černého kovu a posetý kamínky barvy deště.

To gesto bylo náhodné, skoro nepřítomné, jako by si Lancaster neuvědomoval, co dělá. Rachel však vstaly vlasy na zátylku. Na pažích jí naskočila husí kůže, jak se jí intuice probudila k životu. Dlaně měla ledové.

Lancaster měl ještě jeden šperk, nenápadný pečetní prsten s obrazem mytické nestvůry ze Starého světa – obrovského ptáka.

Uzavřela smysly, aby neviděla Lancasterovu auru, ale na stole a na všem dalším, čeho se v místnosti dotkl, ulpívaly stopy po jeho energii. Nedokázala snést, jak se na ni díval. Musí se odsud dostat.

Zadívala se na okno ve zdi, průhledné pouze z jedné strany, a když zamířila ke dveřím, zvýšila mírně hlas, aby se ujistila, že ji neviděné publikum uslyší.

„Hotovo, doktore Oakforde, skončila jsem tu. Nic víc s ním nezmůžu.“

Nemusela vidět výraz doktora Iana Oakforda a dalších členů personálu kliniky sledujících terapeutické sezení, aby věděla, že jsou všichni šokovaní a pobouření. Odejít od pacienta tak, jako to právě udělala, bylo neuvěřitelně neprofesionální. Už jí to ale bylo jedno. Měla plné zuby Oakforda a jeho týmu, jejich výzkumu a svojí snahy zapadnout do mainstreamového světa klinické parapsychologie.

Každá žena – přinejmenším ta, jež byla vychována v komunitě Harmonického osvícení – by víc nesnesla. Její rodiče a instruktoři na Akademii měli pravdu. Nehodila se pro obyčejný, mainstreamový život.

Většina lidí by nepoznala, co je Lancaster zač. Byl vysoký, s blond vlasy a modrýma očima, jakýmsi slizkým a nenápadným způsobem pohledný, ale přesto se jednalo o rozeného predátora, který snadno dostal jakoukoliv kořist. Avšak temná stránka jejího talentu, který spočíval v léčení aury, jí umožňovala rozpoznávat monstra mezi obyčejnými lidmi.

Lancaster vydělal pěkné jmění ve finančním světě. Ale před několika dny šokoval své spolupracovníky a klienty, když dobrovolně navštívil Chapmanovu kliniku. Tvrdil, že trpí vážným parapsychologickým nervovým šokem způsobeným smrtí své ženy před několika měsíci. Za symptomy prohlásil noční můry a nebezpečné halucinace – přesně ty příznaky, které byly nutné, aby byl člověk přijat do nového výzkumného programu doktora Oakforda na klinice.

Otevřela dveře, vyšla na chodbu a mávla na čekajícího zdravotníka.

„Můžete doprovodit pana Lancastera zpátky do jeho pokoje, Carle,“ oznámila. „Skončili jsme.“

„Ano, madam.“

Carl vešel do místnosti.

„Už je na čase jít, pane Lancastere,“ prohlásil uklidňujícím, optimistickým tónem, který používal u všech dalších pacientů.

Lancaster se uchechl. „Myslím, že slečna Blakeová je ze mě nervózní, Carle.“

S nenucenou elegancí vstal, jako by měl na sobě stále elegantní stříbřitě šedý oblek a bílou kravatu, ve které přišel na kliniku. Všechna čest, pomyslela si Rachel. Na Lancasterovi vypadala pytlovitá košile a kalhoty, standardní oblečení pro všechny pacienty, jako kdyby byl někde v lázních.

„Myslíte, že se mě bojí, Carle?“ vydechl Lancaster svá sladká slova se správnou dávkou lítosti. „Rozhodně bych ji nechtěl vyděsit.“

„Ne, pane Lancastere, jsem si jistý, že se vás Rachel nebojí,“ odpověděl Carl. „Nemá k tomu žádný důvod, ne?“

„Výborná otázka, Carle. Na tu dokáže odpovědět pouze Rachel.“

Rachel je ignorovala oba. Drobné kamínky zasazené do přívěsků na náramku začaly zářit. To nebylo dobré znamení, protože ty krystaly vědomě nerozsvítily. Reagovaly na její znepokojení, jasný indikátor, že její současný stav a sebeovládání nejsou příliš harmonicky vyladěné.

To by stačilo, pomyslela si. Lancaster byl poslední kapka. Okamžitě předá vedení svoji rezignaci. Na klinice platili dobře a práce navozovala iluzi, že navzdory tomu, co doma všichni tvrdili, si dokáže najít svoje místo v mainstreamovém světě. Neupsala se však k tomu, aby jednala s netvory, jakým byl Marcus Lancaster. Ani nebyl jediný, který se výzkumných testů zúčastnil. Existoval velice dobrý důvod, proč byli pacienti z Oakfordova projektu ubytováni v zamčených pokojích.

Rachel byla léčitelka aur. Potřebovala svůj talent využívat pozitivním způsobem.

Podle mainstreamových teorií parapsychologie byli energii sající upíři jen mýtem, téma hororových románů a krvelačných filmů. Rachel se ale už s několika setkala a znala pravdu. Netvoři byli skuteční. Dobré na tom všem bylo, že většina z nich byla relativně neškodná a slabá. Obvykle si vybírali kariéru podvodníků, vůdců nějakých kultů a politiků. Využívali přitom emocionálně zranitelných a důvěřivých lidí.

Nikdo nepopíral, že takoví podřadní lidsí predátoři existovali, ale jen málo se o nich uvažovalo jako o upírech či monstrech. Učebnice psychologie, terapeuti a kliničtí lékaři vymysleli mnohem politicky korektnější termín, aby je popsali. Diagnóza často zahrnovala fráze: *porucha osobnosti* nebo *parapsychopat*. Ale dávní obyvatelé Starého světa měli pravdu, usoudila Rachel. Stejně jako filozofové, kteří založili hnutí Harmonického osvícení a sestavili Principy Harmonického osvícení. Správný popis Marcuse Lancastera zněl *dábelský*. Když se jisté vlastnosti spojily s nadpřirozeným talentem, vznikl paranormální upír.

Nejvíce ze všeho ji trápilo, proč Lancastera přitahovala. Bylo jí jasné, že to není láska ani jednoduchý chtíč, a zatím neznala důvod, proč si ze všech členů personálu kliniky vybral právě ji. Na Akademii se naučila, že netvory fascinovala možnost ovládat ostatní. Díky svým vlastním nadpřirozeným schopnostem a tréninku měla vysoký stupeň imunity vůči jejich talentům. Měla však podezření, že právě tahle imunita je příčinou, proč se na ni Lancaster tak zaměřil. Byla pro něho výzvou. Kdyby ji svedl a ovládl, potvrdil by tak vlastní moc.

Tihle zatracenci měli problém v tom, že nedokázali dosáhnout jakéhokoliv stupně vnitřní harmonie. Celý život se snažili zaplnit prázdné místo v jejím spektru. Žádné Ponziho schéma nebylo dostatečně lukrativní, žádný kult nebyl dost velký, žádné obchodní impérium dostatečně profitabilní, žádná pozice na akademickém či politickém žebříčku neskýtala dostatečnou moc, aby upíra uspokojila.

A pro určitou část krutých monster, která přitahovala smrt a násilí, neexistovala žádná dostatečná dávka mučení a zabíjení, aby uspokojila jejich touhu po krvi.

Ale i netvoři měli své sny, pomyslela si Rachel. Marcus Lancaster očividně došel k závěru, že když ji ovládne, splní si některé ze svých temných fantazií.

Ian Oakford na ni už čekal na konci chodby. Minulý měsíc, když se s ním seznámila, se taky trochu zasnila. Ian byl inteligentní, pohledný muž s hustými hnědými a moderně ostříhanými vlasy. Vyzařoval silný dojem „věřte mi, jsem přece doktor“, který většina pacientů a ženského personálu považovala za přitažlivý. Rachel byla přesvědčená, že by vydělal jmění jako herec představující lékaře v nějaké reklamě na farmaceutika.

Ne že by se Ianovi nedařilo už tak dobře. Podle měřítek jeho profese byl stále mladý, ale jeho talent na parapsychologii spolu se spoustou elánu a ambicí ho dostaly daleko. Před šesti měsíci byl jmenován ředitelem nového výzkumného oddělení na Chapmanově klinice. Následoval příliv financí z farmaceutických společností. Právě probíhalo několik klinických testů v různých stadiích vývoje.

V tuto chvíli však Ian nevyzařoval ten druh uklidňujícího vzezření, jež lidé obdivovali na těch, kteří se věnovali léčení ostatních. Za obroučkami značkových brýlí mu šedé oči zářily vztekem. Čtvercovou bradu měl ztuhlou.

„Právě jste jen tak ukončila terapeutické sezení. Co si myslíte, že děláte?“ zeptal se.

Hlas měl napjatý, ale ovládal se. Ian byl hrdý na to, že nikdy nevyjadřoval extrémní emoce jakéhokoliv druhu. Na něco takového pohlížel jako na příznaky nestability v auře. Měl samozřejmě pravdu, alespoň podle Principů, a Rachel ho obdivovala pro jeho sebekontrolu. Nepotřebovala však svůj talent, aby jí napověděl, že teď je vzteky bez sebe. Nedivila se mu. Podstoupil obrovské riziko, když ji přibral do vědeckého týmu. Její profesní chyby se nepěkně odrážely na jeho úsudku o ní.

Připravila se na nevyhnutelné. Už je to tady, konec její první doopravdy dobré práce v mainstreamovém světě. Její

rodiče si vydechnou úlevou. Varovali ji před obtížemi, na něž narazí, až opustí Akademii a komunitu.

„Marcus Lancaster neprožívá žádné vážné paratrauma, doktore Oakforde,“ prohlásila tiše. „Jenom ho předstírá. Je neschopný jakýchkoliv pocitů smutku, pokud nedojde k ohrožení jeho osobního bezpečí. Mrtvá manželka by nic takového nezpůsobila, věřte mi, tedy pokud by ho její smrt nezasáhla finančně, k čemuž podle toho, co jsem našla na internetu, nedošlo. Právě naopak. Po její smrti zdědil balík peněz.“

„Mýlíte se. Nikdo nemůže předstírat noční můry a halucinace.“

„On ano,“ řekla jednoduše. „A vy a ostatní tady na klinice jste mu na jeho hru skočili.“

„Proč by někdo Lancasterova postavení předstíral, že trpí tak vážnou duševní poruchou? Může ho to zničit jak po finanční, tak společenské stránce. Nikdo na jeho místě by se dobrovolně nepřihlásil k léčbě na parapsychiatrické klinice tak jako Lancaster, pokud by se doopravdy neobával o svůj zdravý rozum.“

„Nemám tušení, proč přišel dobrovolně,“ připustila Rachel. „Zkuste se ho zeptat, ale můžu vám rovnou prozradit, že bude lhát, až se mu bude od tesáků prašit.“

„Od *tesáků*?“

„Promiňte, myslela jsem od pusy. Jak jsem říkala, netuším, proč podstoupil tolik problémů, aby se dostal do vašeho výzkumného projektu, ale na vašem místě bych si dávala pozor, abych se neocitla před soudem.“

„Před *soudem*?“

„Mám podezření, že Lancaster už má za sebou dlouhou historii finančních podvodů,“ prozradila. „Možná má plán, jak dokázat, že se stal obětí neetických výzkumných praktik. Kdo ví? Nedokážu odhadnout jeho úmysly, ale můžu vás ujistit, že já ani vy nebo moderní paraleky pro něho nemůžeme nic udělat. Netvory vyléčit nedovedeme.“

„Už jsem vás předtím varoval, že na této klinice nepoužíváme termíny jako *netvoři* nebo *upíři*. Uvědomuji si, že ne-

jste profesionálka, slečno Blakeová, ale to není výmluva pro neprofesionální způsob vyjadřování.“

„Ano, doktore.“

„Lidská monstra neexistují. Kolikrát vám budu muset zopakovat, že Lancaster trpí parapsychologickým traumatem ztíženým fundamentální nestabilitou jeho parasmyslů?“ Ian si musel uvědomit, že začíná zvyšovat hlas. Okamžitě se opět ovládl. „Nenajal jsem vás, abyste diagnostikovala moje pacienty. Vaším úkolem je pouze identifikovat nestálé proudy v jejich aurách, aby se o jejich poruchy mohl postarat kvalifikovaný terapeut a mohl jim předepsat vhodné léky.“

„Rozumím,“ prohlásila.

Za Ianem se mlčky otočili Helen Nelsonová a Adrian Evans, dva členové personálu, kteří sledovali sezení s Oakfordem, a odkráčeli opačným směrem. Věděli, co se stane, pomyslela si Rachel. Hodlali se o to podělit s ostatními.

Než zahruli za roh, Helen se ohlédla a soucitně se na Rachel zadívala. Rachel jí pohled oplátila mdlým úsměvem. Intenzivně si uvědomovala, že většina profesionálů na klinice ji sleduje s nesouhlasem a v některých případech rovnou nepřátelsky. Helen patřila k jedněm z příjemnějších lidí ve výzkumném týmu. Dokonce několikrát pozvala Rachel na oběd do jídelny. Rachel se jí na oplátku podívala na pár aur lidí na narozeninovém večírku jedné z Heleniných kamarádek. Té noci vypily spoustu bílého vína a snědly hromady dobrot. Rachel moc dobře věděla, že ji pozvali pro obveselení, ale doufala, že je to první krok ve vybudování kroužku přátel mimo komunitu, další krok k mainstreamovému životu.

Teď už věděla, že ji na klinice nikdy nehodlali přijmout mezi sebe. Usilovně se snažila začlenit, ale ani když si stáhla vlasy do pevného drdolu, nasadila si střídme brýle s tmavými obroučkami a oblékla bílý laboratorní plášť, pravdu tím nezakryla. Všichni na Chapmanově klinice moc dobře věděli, že není opravdová parapsycholožka. Dokonce ani terapeutka. Spíš ji považovali za kuriozitu, zvláště mužská část personálu, protože vyrostla v komunitě Harmonického osvětlení.

Už dávno zjistila, že v mainstreamovém světě existuje spousta mýtů a nepochopení harmonicky osvětleného životního stylu a spousta z nich se točila kolem sexu. Rachelin společenský život vypadal zpočátku, po pokusu o začlenění, docela slibně. Muži stáli v čajovně a později tady na klinice frontu, aby ji pozvali na schůzku. Ale smršť randění se rychle rozplynula, když musela dát jasně najevo, že ženy žijící podle Principů ne nutně skočí do postele kdykoliv, když se jim naskytne možnost.

Ještě před několika týdny se živila tím, že prodávala čaj a každou středu a sobotu četla aury v čajovně Křišťálová duha ve Staré čtvrti. Snažila se znovu získat svůj smysl pro vnitřní rovnováhu po nepříjemných událostech, jež zažila při posledním výletu na ostrov Rainshadow.

Oakford ji našel v Křišťálové duze. Nikdy nezjistila, proč vkračel do čajovny zrovna toho dne. Obvykle taková místa nenavštěvoval. Ale rychlý pohled na jeho auru ji varoval, že má skutečný talent. Nejprve ji napadlo, že se přišel pobavit jejím čtením aur. Spousta lidí se na něco takového dívala jako na věštění budoucnosti – salonní trik, který by nikdo neměl brát vážně.

Oakford ale myslel všechno vážně. Objednal si šálek čaje, posadil se u malého stolečku v rohu a tiše ji pozoroval při práci skoro hodinu. Nakonec byl přesvědčený, že nic nepředstírá – že má přirozený talent, který nejenže dokáže číst aury, ale také diagnostikovat poruchy parasmyslů. Usoudil, že by mu mohla být užitečná na klinice, a okamžitě ji oslnil příslibem vysokého platu a – což je ještě důležitější – příležitostí procvičit se v léčitelských schopnostech.

O netvorech se ani slovem nezmínil.

„Problém spočívá v tom, doktore Oakforde,“ prohlásila, „že Lancasterova aura nevykazuje ani tu nejmenší nestabilitu.“ Byla pyšná na slovíčko *nevykazuje*. Znělo medicínsky, pomyslela si, vysoce profesionálně. „V jeho energetickém poli chybí pořádný kus normálního spektra. Jako by mu někdo nadělal v auře díry.“

„To je nemožné,“ vyštěkl Ian. „V tom případě už by byl mrtvý.“

„Ne v celé auře. Ve spektru je ale prázdné místo. Jako by někdo v té části zhasl světla.“

„Rád bych vám připomněl, slečno Blakeová, že je to vaše práce – a samozřejmě cíl této kliniky – zapnout ta světla našim pacientům.“

„Dobrá, možná že ta analogie se světlem nebyla nejlepší. Zkusím to jinak. Za starých časů by lidé řekli, že Lancaster nemá duši. V tradičních mýtech o upírech to byl vždycky zásadní prvek, víte. Dnes by vám většina nováčků pověděla, že Lancaster postrádá cokoliv, co by připomínalo svědomí.“

„Tohle je parapsychiatrická klinika, slečno Blakeová,“ prohlásil Ian. Znělo to, jako by mluvil zpoza zařatých zubů. „Nezabýváme se záležitostmi náboženství či filozofie. Soustředíme se na použití moderní vědy, abychom diagnostikovali a vyléčili nemoci parasmyslů.“

„A to je úctyhodný cíl,“ odpověděla rychle. „Jsem jediné pro. Vlastně jsem byla nadšená, když jste mě požádal, abych s vámi pracovala. Vždy jsem měla pocit, že tento druh práce je mým posláním. Ach, počkejte, to zní tak trochu nábožensky nebo filozoficky, že? Chtěla jsem říct, že kdyby se můj život ubíral jiným směrem, možná bych byla na vašem místě.“

Ianovi ztvrdly oči. „Myslíte?“

Dobře, tak tohle byla taktická chyba.

„No, ne, nejspíš ne,“ přiznala. „Nenarodila jsem se, abych šéfovala ostatním lidem.“

Další špatná volba slov, uvědomila si.

Ian se temně zarděl. Vyděšeně se snažila utiшит přibližující se bouři.

„Jsem spíš něco jako podnikatelka,“ vysvětlila. „Nemohla bych dělat stejnou práci jako vy. Snažím se tu říct, že nemůžu vyléčit Marcuse Lancastera ani nikoho, kdo by se mu podobal.“

„V tom případě,“ prohlásil Ian bezvýrazně, „už nejsou vaše služby tady na Chapmanově klinice potřeba. Máte pat-

náct minut, abyste vyklidila stůl. Člen ochranky vás doprovodí ke dveřím.“

Ačkoliv věděla, že doprovod ke dveřím je standardní procedura u všech propuštěných lidí, bolelo ji vědomí, že jí Ian nevěří.

„Bojíte se, že cestou ven ukradnu kancelářské sponky nebo seznam vašich klientů farmaceutů?“ zeptala se.

Ian zavrtěl hlavou a ztěžka vydechl. „Je mi to líto, Rachel. Opravdu jsem věřil, že budete pro můj tým přínosem.“

Zapojila svůj talent. Přívěsky na náramku na jejím zápěstí jemně zachřestily, generovaly právě tolik ultrasvětla, aby si mohla prohlédnout Ianovo energetické pole. Ian se zlobil, ale zároveň cítil upřímné zklamání a lítost. Využil ji, doufal, že díky ní získá výhodu v konkurenčním světě parapsychologického farmaceutického výzkumu, ale neuspěl.

Uslyšela v chodbě za sebou Carla a Marcuse Lancastera. Neotočila se, ale cítila netvorovu energii.

„Není nádherná, Carle?“ zeptal se Lancaster. „Slečna Blakeová bude mojí nevěstou, víte. Hlasy mi napovídají, že se k sobě skvěle hodíme. Máme tolik společného.“

„Gratuluju,“ zabručel Carl. „Pošlete mi pozvánku na svatbu.“

„To vám slibuji,“ prohlásil Lancaster potěšeně.

„Mezitím si dáte oběd.“

„Ano, samozřejmě,“ přikývl Lancaster. „Myslíte, že dnes bude k obědu zeleninový koláč a možná sklenka dobrého bílého? Neměl jsem chutné jídlo od chvíle, co jsem sem přijel.“

„Dneska je středa,“ připomněl Carl. „To znamená karbanátky.“

„Karbanátky mi vůbec nechutnají,“ postěžoval si Lancaster. „Ale všechno zvládnou, pokud budu blízko své milované. Její jas osvěžuje mou auru jako prvotřídní šampaňské.“

„Ani víno u oběda nebude,“ ujistil ho Carl.

„Toho jsem se bál,“ zasténal Lancaster.

Carl ho vedl chodbou.

„Zatraceně, Rachel, ať už jste s Lancasterem během sezení udělala cokoliv, jeho stav se tím zhoršil,“ zavrčel Ian. Mluvil tlumeným hlasem, ale bylo jasné, že není jen vzteky bez sebe, ale že se obává o svého pacienta.

Rachel se otřásla, ale neotočila se. Poslouchala vzdalující se kroky, najednou byla ráda, že za patnáct minut bude venku z budovy a daleko od kliniky.

„Vím, že to nechcete slyšet,“ zašeptala, „ale Lancaster se úmyslně chová jako blázen. Jeho aura je velice stabilní – vlastně děsivě stabilní. Sebe i svůj talent má plně pod kontrolou. Je skutečně nebezpečný, pane.“

„Mýlíte se,“ prohlásil Ian. „Lancasterova aura je rozhodně nestabilní. Je to ideální kandidát pro pokus, který provádím.“

„Správně.“ Přitiskla si zápisník na hrud'. Opravdu se od sud musí dostat pryč. Potlačila náhlou touhu utéct. „Jestli mě omluvíte, půjdu si sbalit své věci.“ Začala se otáčet, ale zarazila se. „Dám vám poslední radu, i když ji asi nebudete poslouchat.“

Ian přimhouřil oči. „O co jde?“

„Nevěřte ničemu, co Marcus Lancaster řekne.“

„Jestli máte nějaký důkaz, že lže, teď by byla vhodná doba nám ho prozradit,“ řekl Ian s divokým výrazem ve tváři.

Snažila se něco vymyslet, cokoliv, co by Iana mohlo přesvědčit.

„Náušnice v uchu,“ špitla.

Ian zamrkal. „Co je s ní? Nejedná se o vyladěný jantar. Nemůže být použit pro usměrnění energie. To už jsme zkontrolovali, když jsme ho přijímali. Pacienti nesmí mít u sebe žádný jantar. Ani to není žádný drahokam. Je to jenom nějaký studený dekorativní kamínek.“

Zhluboka se nadechla. „Jde o tohle, pane. Už jsem takové kameny viděla. Také byste měl vědět, že Lancaster nepotřebuje jantar nebo nabitý krystal, aby mohl používat svoje parasmysly. Jeho schopnosti jsou přirozené. Myslím, že má průměrný talent na hypnózu, ale o to tu nejde.“

„Směšné. Žádný takový talent neexistuje.“

„Tušila jsem, že mi neuvěříte, ale přemýšlejte o tom, pane. Proč by měl chlapík, který se obléká do značkových obleků a nosí drahé hodinky, které nejspíš stojí víc, než je celý rozpočet městského státu, v uchu levný kamínek?“

„Možná pro něho má nějakou sentimentální hodnotu,“ vyštěkl Ian vyčerpaně.

„Věřte mi, v Marcusi Lancasterovi není ani špetka sentimentu.“

„Proč si myslíte, že máte dostatečnou kvalifikaci, abyste určovala Lancasterův parapsychologický profil?“ podivil se Ian. „Prodávala jste čaj a četla aury, když jsem vás našel v Křišťálové duze.“

„Ano, to je pravda, a myslím, že se k tomu zase vrátím. Zřejmě se nehodím pro práci v mainstreamovém světě.“

Sevřela zápisník ještě pevněji a vykročila kolem Iana.

„Rachel –“

Zastavila se a otočila, překvapená váháním v jeho hlase.

„Ano?“ zeptala se.

„Ačkoliv jste tu prakticky vzato byla ve zkušební době, dohlédnu na to, abyste dostala dvoutýdenní odstupné,“ řekl Ian tiše.

„Díky. Cením si toho. Utratila jsem za oblečení do téhle práce celé jmění. Aspoň splatím dluh na kreditní kartě.“

„Předpokládám, že se vrátíte do čajovny Křišťálová duha.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Myslím, že je čas na plán B.“

„Vrátíte se na Akademii Harmonického osvětlení?“

„Kdepak. Pravda je, že ani tam nepatřím. Už jste někdy slyšel o ostrově Rainshadow?“

„Ne,“ odpověděl Ian.

„Moc lidí o něm neví. Je to jeden z ostrůvků v Jantarovém moři. Na většině map ho nenajdete. Moje prarabota a prastrýc tam mají už několik desetiletí knihkupectví a kavárnu. Před několika měsíci odešli do důchodu a přestěhovali se do pouště. Knihkupectví v Shadow Bay odkázali mně. Nechala jsem zatím obchod zavřený, dokud se nerozhodnu, co s ním. Tak trochu jsem ho považovala za nouzový plán pro případ,

že by se to pro mě ve Frequency City nevyvíjelo moc dobře. Dobře, že jsem ho neprodala.“

Znovu vykročila a zamířila do své kanceláře.

„Ještě jedna věc,“ ozval se Ian.

Zarazila se a obrátila se k němu tváří. „Copak?“

„Říkala jste, že už jste kamínky, jako je ten v Lancasterově náušnici, někde viděla.“

„Ano.“

„Kde?“

„Na ostrově Rainshadow. Zatím se nikde jinde nenašly. Říká se jim deštné krystaly.“

Pospíchala chodbou do malé kanceláře, kterou jí přidělili. Před dvěma měsíci, když přijala místo na klinice, byla tak nadšená, že má vlastní kancelář, že si malé, skromné místo vyfotila a e-mailem rozeslala každému v rodině. Při té vzpomínce zavrtěla hlavou. Jako by kancelář byla důkazem, že našla své místo na světě.

„Měla jsem vědět, že to nepůjde,“ prohlásila do ticha. „Ne že by mě nikdo nevaroval.“

Trvalo jí deset minut, ne patnáct, než posbírala osobní věci a naházela je do kartonové krabice. Carl na ni čekal u dveří. Netvářil se moc vesele.

„Je mi to opravdu líto, slečno Blakeová,“ hlesl. „Bylo to fajn mít vás tady. Všichni pacienti vás mají rádi. Stejně jako já. Všechno bylo veselejší a plné slunce, když jste tu byla.“

Usmála se. „Děkuju vám, Carle, ale doktor Oakford má pravdu. Bude nejlepší, když odejdu. Nepatřím sem.“

Carl si odkašlal. „Asi už nemáte trochu toho čaje, co jste mi uvařila, že?“

„Tady v kanceláři ne, ale namíchám vám další a pošlu vám ho.“

Carl se rozzářil. „Díky, cením si toho.“

O pět minut později stála sama na ulici, kartonovou krabici s věcmi zastrčenou v podpaží, kabelku přehozenou přes rameno. Z nízkých, tmavých mraků se na zem pomalu snášel déšť, když rychle kráčela k autobusové zastávce. Samozřejmě že dneska začne pršet, když nemá deštník, pomysle-

la si. Některé dny jsou prostě úplně neharmonické, od začátku do konce.

Studený déšť se sněhem zkrápěl její vlasy přilepené k hlavě a vpíjel se do nových černých lodiček na nízkém podpatku. Boty budou zničené. Ne že by na tom záleželo, říkala si. Na ostrově Rainshadow nikdo černé lodičky na nízkém podpatku nenosí. Obvyklé jsou tam pohorky, sportovní boty anebo sandály. A ona má čirou náhodou nový pár tenisek.

Čekala na autobus, promrzlá na kost, ale cítila, že je jí teď mnohem lépe, když z Chapmanovy kliniky odešla.

Déšť i ztrátu práce přežije. Hlavní bylo to, že už se nikdy neocitne o samotě v jedné místnosti s Marcusem Lancastrem. Protože si byla jistá, že to nebyla náhoda, že celou situaci zmanipuloval tak, aby dneska skončili spolu. Kdyby dál pracovala na klinice, určitě by všechno zařídil tak, aby k takovým setkáním docházelo čím dál častěji. Věděla to stejně jistě, jako znala Principy.

Znovu se otrásla. Rainshadow byl plán B, ale při pomyšlení, že se vrátí na ostrov, se cítila nervózně. Když tam byla naposledy, něco se jí stalo – něco strašného. Přišla o dvanáct hodin svého života.

Jednou pozdě odpoledne se dostala do jakéhosi transu a vešla na zakázané území Rezervace. Nejenže nějak přežila noc v nebezpečném lese, ale podařilo se jí něco, co většina lidí, kteří ostrov znali, považovala za nemožné – našla cestu z Rezervace ven.

Vynořila se ráno za úsvitu, ale z noci si nic nepamatovala.

Přinesla si však z výletu pár suvenýrů – temné sny, jež ji nyní pronásledovaly ve spánku, matnou vzpomínku na nadpozemskou hudbu hrající kdesi v noci a hrstku deštných krystalů.